

[Kjær Rasmussen.]

indflydelse i de videnskabelige forskningsråd. Det burde være let at se, om et sådant oprør er til skade eller gavn for demokratiet. Hvis det ikke også er til gavn for de siddende politikere, kan det kun skyldes, at disse ikke er demokratiske. Disse oprørere, som man kalder dem, kunne have taget skyklapperne på, som så mange har gjort før dem, og som det tavse flertal gør det endnu. De kunne have gjort, hvad man forlangte af dem, uden at stille spørgsmål om, hvad det egentlig er, man vil bruge dem til. De kunne komme ud af maskinen, veltilpassede til at finde deres velbetalte pladser i centraladministrationen, i uddannelsessystemet, i sundhedssektoren, i Arbejdsgiverforeningens økonomiske sekretariater, og hvor man ellers traditionelt anvender akademikere til at manipulere den offentlige mening og støbe kuglerne for magthaverne til brug mod det store flertal, tavst eller ikke tavst.

Det ville have været oprørende med en sådan tilpåsningsevne, men det ville have glædet magthaverne og det store flertal her i tinget. I stedet har studenterne stillet spørgsmålet: hvad er det egentlig, man uddanner os til? Er det til gavn for menneskene eller til gavn for profitten? Hvad er det i det hele taget, vi universiteter bruges til? Og de er begyndt at finde svarene. Det glæder ikke det lille, højtråbende mindretal af magthavere og deres beredvillige funktionærer her i tinget. Hvis man mente noget som helst med al den megen snak om demokrati, skulle man være lykkelig og udtrykke anerkendelse, når en gruppe studenter fremdrog så plumrådne forhold inden for universitetet, som det f. eks. skete med de sociologistuderendes "såkaldte", urimelighedsrapport. Var undervisningsministeren lykkelig og anerkendende dengang? Nej. Han var rasende og bragte de studerende en politiundersøgelse på hålsen. Og havde der været den mindste uøjagtighed i deres bevismateriale, ja, så var det blevet en alvorlig histo-

rie for dem. Men ræddenskab selv blev altså ikke antastet.

Man kan næppe finde ét element i studenteroprøret, som ikke har været i almindelige menneskers interesse, i åbenhedens interesse og i demokratiets interesse. Hvis nogen har følt sig gået for nær eller trådt over tærne, ja, så er det folk, som bør trædes over tærne, som bør gås efter i sømmene. At de bliver foruroiliget over åbenheden, beviser i sig selv, at åbenheden er tiltrængt, at de i det skjulte foretager sig ting, de nødig ser fremdraget offentligt, det være sig universitetets lærere, embedsmænd eller politikere. Studenterne har kunnet blotlægge ræddenskab uden at have de formelle muligheder for at gøre det. Vi er overbevist om, at de også vil gøre det i fremtiden, selv om man nægter dem de formelle muligheder. Spørgsmålet er i og for sig kun, om de skal have ret til det, eller om de fortsat hver gang skal tvinges til at gøre det med risiko for retslig forfølgelse; sådan som det har været tilfældet både med Kejsergade-afsløringerne, med de sociologistuderendes urimelighedsrapport og med afsløringen af politikartotekerne i universitetets administrationsbygning.

VS har stillet et fuldstændigt ændringsforslag til regeringens forslag til styrelseslov. Det bygger konsekvent på en ligelig repræsentation af lærere og studenter i alle kompetente organer og udvalg. Vi har stillet dette ændringsforslag uden illusion om, at dets gennemførelse betyder reelt demokrati. Vi nærer ingen illusioner om, at der kan etableres et demokratisk universitet i dette fundamentalt udemokratiske samfund. Vi har stillet ændringsforslaget med samme baggrund, som studenterne har haft, når de har krævet ligelig repræsentation. Enhver repræsentation under 50 pct. vil være gidselvirksomhed, og de 50 pct. er det nødvendige minimumskrav for blot at opnå reel indsigt med, hvad der foregår, og for at kunne gøre brug af vetoret over for helt uacceptable foretagelser. Vi har endvidere stillet det, fordi vi finder det rimeligt, at folketingets med-